



Дамян Дамянов

И някаква хайдушка птица...

...И някаква хайдушка птица.  
И някакъв претъжен залез.  
И някаква внезапна песен,  
Ведно със птицата, върти се.  
И пак Стоян войвода жали,  
Че утре в тъмно ще го бесят.  
Ще пляскаат птиците с крила.  
Ще идва ден, ще идва вечер,  
Зори и залези ще идат,  
Ще си отиват тъмни нощи,  
Снегът ще става на трева.  
А той ще е така далече!  
И няма, няма да ги види!  
А вятърът ще люшка обесената му глава.  
И някаква хайдушка птица...  
И някакъв жестока песен.  
И някакъв Стоян войвода,  
Умрял за прави правдини.  
Върти се птицата, върти се.  
Люлее се Стоян обесен  
Като камбана зла под свода.  
И пее, вика и звъни.  
Към мене пее, мене вика.  
При мене от възето слиза.  
И булчето си моли само  
Дано му риза опере.  
Така не е умирал никой!  
Преди смъртта да иска риза,  
На ризата – трендафил-пламък.  
Красавец с цвете да умре.  
Така не е умирал никой!  
И никой друг не ще умира!  
Тъй българинът само знае  
Да пее в смъртния си час.  
Стоян към мене още вика.  
Към мен ръцете си простира –  
По ризата да го позная,  
По китката, по оня глас,  
По двете кървави зеници...  
... И плаче тази страшна песен.  
И залезът кърви, прободен

От двете пърхащи крила.  
Българио, велика птицо,  
Нанейде ти ли ме понесе  
Или пък той, Стоян войвода,  
Вдън мен въжето разлюля?

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото  
Набиране: Валентина Димитрова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7982>]